

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Štev. 12.

V Ljubljani 1. grudna 1890.

Leto X.

Izgubljeno zlató.

Balada.

Krepák si, ne bodi torèj strahopèt,
Polásti zaklada se v naši góri!
Na ròsni planinski stopi svèt,
Ko zvezde s trepetom ugašajo v zòri.
Brez straha splèzaj na skalno poboèje,
Iz jame nagrèbi zlatá v naroèje!*

»Kakó? Na planinah leží zaklad?«
»Od rajnega ÷ul sem često oèeta.
Skróvíšèe jaz sam bi izkopal rad,
A star sem in bédá so stara leta,
Za jamo pa vem: svetlíka se èarno
In brédno zijá pod njó nevarno.«

V oèéh posveti mladenièu úp,
Besed se dèklice spomni svoje:
»Grašèina, ti, ljubèek, in zlatov kúp
To želje so tri najdražje moje!«
»Povem ji o zlatu, ki góra ga krije,
Ob méni ljubica v sreèi naj žije!«

* * *

Blišèi za gorami se svit krváv,
Noèi zavésa tèmna že pada.
Visoko na trati sinjih višáv
Vihrá navkréber potuica mlada. —
Stezé skalovite, travniki pašni
Vrsté pred oèmi se dèklici plašni.

Tri dni že biló ni ljubimca do njé.
Kaj dolgo takó izostaja?
Doslé ji je bilo mirno srcé,
A zdaj se v njem slutnja grozna raja . . .
Na sléme planinsko dospeje skóro,
Za njim prebèzati mora vso góro!

Na óni kraj pláni gromáda skál,
Kraljéva krona se kvišku dviga,
Iz tísoè kristalov in zlatih zrcál
Na èelu snéžnem ji solnce miga.
In kómur poglèd se po blesku pase,
O zlatih zakladih mu misel vzrase.

Kot splašeni srni v gozd zelèn,
Hití proti vrhu dekletu stopinja.
A to ni zlató — to zmrzel je srén,
Pod solnènim se žarkom takó izpre-
minja.

In više zbeží, napósled obstane,
Ozrè se v globél in od straha zgane.

Krvavo, bledó leží teló
Na strmi peèini, na brégu ledníka.
»To Mirko je moj, to moje zlató!«
Obupno ob brédnu dèklica klíka.
A glas ob steni vršèè odziva:
Zlatá si želega, tu dólí počiva!

Bistrán.

